

36. První krok.

(1937)

Dbejte, aby mé Slovo ve vás *ožilo*; neboť jen *to* vám může dáti užitek, jaký potřebujete, abyste mohli dáti svému duchu vystoupiti do světlých výšin věčných zahrad Božích.

Nic neprospěje *vědět* o Slově! A kdybyste i dovedli celé mé Poselství odříkávat zpaměti, větu za větou, abyste tím poučovali sebe a své bližní ... nic vám to nepomůže, nebudete-li podle něj také *jednat*. Máte ve smyslu mého Slova *myslet* a podle toho zařizovati celý svůj pozemský život jako něco samozřejmého, co vám přešlo do masa a krve a co se nedá od vás oddělit. Jen pak budete moci čerpati z mého Poselství věčné hodnoty, které jsou v něm pro vás uloženy.

Podle vašich skutků vás mají poznati! Toto slovo Kristovo platí v *prvé* řadě všem čtenářům mého Poselství! Podle vašich skutků, to znamená ve vašem *působení*, tedy v myšlení a jednání vašeho všedního pozemského života! K jednání patří i mluvení, nejen činy, neboť mluvení *je* jednáním, jehož účinky jste dosud podceňovali. K tomu patří dokonce i *myšlenky*.

Lidé jsou zvyklí říkati, že na myšlenky clo neplatí. Tím chtějí naznačiti, že za myšlenky nemohou býti pozemsky voláni k odpovědnosti, protože ony stojí na stupni pro lidské ruce nedosažitelném.

Proto si často lehkomyšlným způsobem *hrají* s myšlenkami, nebo lépe řečeno, *hrají* si v myšlení. To bývá často velmi nebezpečná hra v lehkověrné domněnce, že z ní mohou vyjít nedotčení.

V tom se však mýlí, neboť i myšlenky patří k hrubohmotnosti a jen v ní mohou býti za všech okolností odčiněny. To se ovšem musí stát ještě dříve, než duch přeruší spojení s pozemským tělem, aby se mohl volně a svobodně vznést do výšin.

Snažte se proto i své myšlenky zladiti ve smyslu mého Poselství tak, abyste chtěli jen to, co je *ušlechtilé* a nesestupovali v nich do nížin v domnění, že to přece nikdo nemůže vidět ani slyšet.

Myšlenky, slova i zevní činy, to všechno patří do říše hrubohmotnosti tohoto stvoření!

Myšlenky působí v *jemné* hrubohmotnosti, slova ve *střední* a vnější jednání formuje se v *nejhrubší*, tedy v nejhutnější hrubohmotnosti. Všechny tyto tři druhy vaší činnosti jsou hrubohmotné!

Formy těchto tří druhů jsou spolu velmi úzce spojeny a jejich účinky zasahují do sebe. Co to pro vás znamená, jak často to pronikavě zasahuje do běhu vašeho bytí, to si v prvním okamžiku nedovedete ani odhadnouti.

To neříká nic jiného, než že myšlenka svým druhem samočinně působí. Zasahuje svým vlivem i do stejnorodosti ve *střední* hmotnosti, kde posiluje a tím může mnohé přivést do silnějších forem. Tyto ovšem zase působí dál, jsouce posilovány myšlením, až z nich vznikne v *nejhrubší* hmotnosti viditelná a účinná forma. A toto vše se děje samočinně a bezprostředně, aniž byste, jak se zdá, byli toho nějak účastni.

Je hrozné toto věděti, známe-li bezstarostnost a lehkomyšlnost pozemských lidí v myšlení.

Aniž byste to věděli, jste *podílníky* tak mnohého činu, který byl některým z vašich bližních proveden jen proto, že se mu dostalo posily z vašeho myšlení, jak jsem vám to právě vysvětlil. Jen tak dostalo

se k nejhrubšímu provedení něco, co bylo v jiném člověku skryto v klidu, s čím si jen ve svém myšlení hrál.

Tak zastavuje se mnohý pozemský člověk velmi často pln pohrdání před nějakým činem jiného člověka a hněvivě zavrhuje a odsuzuje to, na čem je však před věčnými Božími zákony *spoluodpověden!* A může se při tom jednat o úplně cizího člověka a o takový čin, jaký by on sám nikdy v nejhrubší hmotnosti neprovedl.

Jen se vmyslete do takových dějů. Pak teprve správně pochopíte, proč jsem k vám volal v mém Poselství:

„Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastni!“

Stanete-li se však vy sami dost silnými ve své vlastní očistě, bude i na zemi mnohem méně zločinů než dosud. Zločinů, za něž nesli spoluodpovědnost mnozí lidé, aniž by o tom věděli.

Čas a místo takových činů, za něž můžete býti spoluvinní, nehraje při tom žádnou úlohu. I kdyby se to stalo na úplně protilehlém konci země od místa, na kterém se právě zdržujete, na místech, na něž vaše noha nikdy nevkročila a o nichž jste neměli ani ponětí. Vaše myšlenkové hry mohou posílit stejnorodost všude tam, kde ji objeví, a to je neodvislé od vzdálenosti, národnosti či země.

Tak se mohou myšlenky závisti a nenávisti po čase vrhnouti na jednotlivé lidi, skupiny nebo celé národy, v nichž najdou stejnorodost, a donutiti je k činům, jichž konečné formy jsou zcela rozdílné od těch, které vznikly teprve z vašich myšlenkových hraček.

Účinek bude pak úměrný tomu, jak bude ten, kdo čin provádí, cítiti. Tak můžete přispěti k výkonu činů, na jejichž hrůznost jste sami ve skutečnosti nikdy ani nemysleli. A přece stojíte s nimi ve spojení a část zvrátelného působení musí zatížití vašeho ducha. Bude na něm viset jako závaží, až se odloučí od těla.

Ale zase právě naopak můžete mnohem silněji přispěti k míru a lidskému štěstí. Čistým, radostným myšlením můžete si získati podíl na dobrých skutcích, prováděných třeba zcela cizími lidmi.

Z toho ovšem vrací se k vám proud požehnutí, aniž byste věděli odkud a proč k vám přichází.

Kdybyste mohli alespoň jedenkrát *vidět*, jak se nepošinutelná spravedlnost nejsvětější vůle Boží neustále naplňuje v samočinných zákonech tohoto stvoření a to i pro každou myšlenku, které dáte vzniknouti, pak byste všemi silami hleděli udržet čistotu svého myšlení!

Teprve tím se pak můžete státi *takovými* lidmi, jaké chce Tvůrce milostivě vésti k vědění, jež jim propůjčí věčnost a učiní z nich Jeho pomocníky ve stvoření. Jen oni jsou hodni přijímati tak vznešené milosti, jimiž je obmyšlen lidský duch, aby je, proměněné radostně vděčným dáváním, rozdával všem tvorům. Všichni tvorové mohou přijímati jen ty milosti, které člověk takto přeměnil, a jsou proto dnešním pádem lidského ducha a jeho hříšně rouhavou nedbalostí odříznuti od možnosti přijímání. Je to pro ně dvojnásob kruté, protože zažili již doby lepšího, čistějšího lidstva.

Ale tím jste pro sebe na této zemi prožhavili k životu teprve *jedinou* větu z mého Poselství!

Ona jest pro vás také tou *nejtěžší*, která však všechno ostatní velmi ulehčí. Její splnění musí vyvolávat zázrak za zázrakem, které budou pozemsky *viditelně*, hmatatelně stát před vámi. –

Když jste se *takto* dovedli přemoci, čeká vás na cestě ještě jedno nebezpečí, vyplývající z pokřiveného lidského myšlení: Brzy ve svém ovládnutí myšlení poznáte sílu, kterou byste rádi chtěli

vtlačiti do zcela určitých forem, aby sloužila tomu či onomu zvláštnímu účelu, složenému z vlastních přání!

Již dnes vás chci před tím *varovati*: neboť nebezpečí by vás mohlo pohltnouti a vy byste v něm zahynuli tehdy, když jste již vkročili na správnou cestu.

Chraňte se *křečovitým bojem* vynucovati si tuto čistotu myšlenek! Již tím ji skoro tlačíte na určité dráhy a vaše úsilí se stane pokrytectvím. Zůstane to vždy jen uměle vyvolanou věcí a nemůže nikdy mít tak veliký účinek, jaký mít má. Vaše úsilí přivodí škodu místo užitku, protože při něm chybí pravost svobodného citu. Byla by to opět zase jen činnost vašeho *rozumového chtění*, nikdy však práce vašeho ducha. Před tím vás varuji.

Myslete na slova mého Poselství, která říkají, že všechna opravdová velikost může být jen v *jednoduchosti*, protože každá opravdová velikost *jest* jednoduchá! *Té* jednoduchosti, kterou zde míním, budete snad lépe rozuměti, když si na její místo postavíte jako přechod pozemsky – lidský pojem *prostoty*. To je snad vašemu chápání bližší a tím vystihnete to pravé.

Ne svým myšlenkovým chtěním můžete dát svým myšlenkám tu čistotu, kterou míním! Z vašeho cítění ve vás musí *prostě* a neomezeně vystoupiti čisté chtění! Není třeba je nutiti do slov, která mohou dát vzniknouti jen omezenému pojmu. To však nesmí být. To pravé, co nejvíce potřebujete, *jest* všeobšáhlé směřování k dobrému. Dobro má zahaliti a prostoupiti vznik i trvání vašich myšlenek ještě dříve, než se mohou stát formou.

To není těžké, naopak mnohem lehčí než všechny ostatní pokusy. Je třeba jen dát průchod prostotě, v níž domyšlivost rozumu o vlastních schopnostech a síle vůbec nemůže vzniknouti. Uprázdňte se od dosavadního myšlení a osvobodte v sobě sklon k ušlechtilému a dobrému, pak budete mít tu pravou základnu k myšlení, která pochází z vašeho *ducha*. Co z toho vznikne, můžete již s klidem přenechat rozumové práci k provedení v nejhutnější hrubohmotnosti. Pak se nemůže zformovati nic nepravého.

Zahodte daleko od sebe všechny mučivé myšlenky, zato však důvěřujte ve svého *ducha*. Ten si jistě najde správnou cestu, jestliže mu ji vy sami nezazdíte. Buďte *svobodnými v duchu* neznamená nic jiného, než *ponechte duchu ve vás jeho cestu!* On nemůže směřovati někam jinam než do výšin; neboť tam ho jeho druh přece samočinně a s jistotou přitahuje. Vy jste ho dosud zdržovali zpět, takže se již více nemohl rozletět. Tím jste jeho vzlet nebo jeho křídla spoutali.

Půda k výstavbě nového lidstva, kterou nemůžete a nesmíte obejít, leží v této jediné větě:

Udržujte krb svých myšlenek čistý!

A *tím* musí člověk začít! To je jeho první úkol, který ho učiní *tím*, čím být *musí*. Vzorem pro všechny, kteří usilují ke Světlu a Pravdě, kteří chtějí celým svým bytím vděčně sloužiti svému Tvůrci. Kdo to splní, nepotřebuje žádných jiných pokynů. On *jest*, jakým má být a dostane se mu nezkráceně všech pomoci, které na něj ve stvoření čekají, aby ho bez přerušení vedly do výšin.